

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 27
Den 2 Juli.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Petrus predikar i Kornelii hus.

Apg. 10: 34—44.

är de tre männen, som Kornelius sänt till Joppe för att hämta Petrus, framföra sitt uppdrag, hade aposteln genom en uppenbarelse blivit förberedd, så att han genast är villig att följa dem.

När sändemännen och Petrus följande dag anlända till Cesarea, blev aposteln av Kornelius mottagen såsom en Herrens tjänare. Krigsöversten böjer knä för honom och tillbeder vid hans fötter. Här framlyser ett nytt, skönt drag ur Kornelii karaktär, nämligen hans ödmjukhet.

Men Petrus reser upp honom och säger: "Stå upp, jag är också en människa". Och samtalande med honom går Petrus in i Kornelii hus och finner där många församlade. Det var nu icke blott husets folk utan deras släkt och närmaste vänkrets. För alla dessa får nu Petrus predika och vittna.

Den första sanning aposteln betonar är den, att Gud icke har något anseende till personen, utan i varje folk är den, som fruktar honom och övar rättfärdighet, honom täckelig. Denna sanning skola vi gömma i våra hjärtan samt i likhet med Kornelius befitna oss om att i sanning frukta Gud och öva rättfärdighet, på det att Guds välbehag må vila över oss.

Därnäst börjar Petrus att vittna om Jesus för de församlade. Han visar, huru Gud sänt sin son Jesus, som är allas Herre, för att genom honom båda och skänka frid åt alla fridlösa och längtande hjärtan. För detta ändamål hade Gud smort Jesus från Nsaret med den Helige Ande och kraft, så att han kunde göra väl och bota alla, som voro överväldigade av djävulen, ty Gud var med honom.

Vidare framhåller Petrus, varför just apostlarna skulle börja predika evangelium för människorna i världen. Det var därför, säger han, att de voro ögonvittnen till allt, vad Jesus gjort både i judarnas landsbygd och i Jerusalem. De voro vittnen till Jesu död och uppståndelse, och de hade genom den Helige Ande fått insikt och förstånd om den betydelse Jesu död och uppståndelse ägde för vår frälsning och salighet.

Slutligen framhåller aposteln för Kornelius och hans vänner syftemålet med deras predikan om Jesus. De skulle betyga, att han är den av Gud bestämde domaren över levande och döda. Därför skola vi alla tro på honom och hålla oss till honom av helt hjärta. Ty även gamla förbundets profeter hava alla framburit det vittnesbördet om Jesus, att var och en

som tror på honom, skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Och efter Kornelius och hans vänner längtade efter ljus och frid och förvissning om syndernas förlåtelse, lät Gud sin Helige Ande falla på alla dem, som hörde Petri tal, så att de började tala främmande tungomål och storligen prisade Gud.

Men Petrus avslutade icke sitt besök i detta välsignade hem, förrän han där fullgjort sin sändning. Han såg omkring på de troende judar, som från Joppe följt honom hit, och frågade: "Icke kan väl någon förbjuda, att dessa döpas i vatten, då de hava undfått den Helige Anden, de lika väl som vi?" Och så bjöd han, att man skulle döpa dem i Jesu Kristi namn.

Men så förbunden hade Petrus blivit med Kornelius, hans husfolk och hans vänner, att han stannade hos dem några dagar. Och under den tiden blev aposteln i tillfälle att ytterligare predika för dem om Jesus och samtala med dem om frälsningen i honom. Och sällan fann väl Petrus mottagligare själar, än dem han här träffade i krigsoverstens Kornelii hus.

Så skola ock vi mottaga Guds ord till frälsning. Då röna vi välsignelse därav i tid och evighet.

J. B. Gauffin.

Gud såg mig inte.

Lilla Greta hade liksom andra små flickor många fel och oarter men även många goda egenskaper. En av dessa var hennes sanningskärlek. En dag blev hennes mor varse, att någon varit inne i skafferiet och ätit av den inkokta frukten. Och då hon inte hade någon liten flicka mer än Greta, trodde hon, att det varit den lilla, som ej kunnat motstå frestelsen. Men när hon allvarsamt frågade sin lilla Greta, nekade denna på det bestämdaste att hava tagit någonting. Det låg modern allvarligt på

hjärtat, att hennes lilla flicka alltid skulle frimodigt bekänna sanna förhållandet, och hon föreställde henne enträget det orätta uti att neka, om hon vore skyldig.

Greta hörde lugnt på, fastän hennes ansikte uttryckte förvåning och bekymmer över att modern skulle misstro henne. Till slut utropade hon: »Men om jag hade tagit marmeladen, så skulle väl Gud ha sett mig, när jag gjorde det. Men han såg mig inte, det är då säkert.»

Nu var modern övertygad, att hennes lilla flicka talade sanning.

Från by till by.

Minnen från bybesök i Kongo av Signe Walder.

(Med flera plancher).

(Forts. fr. föreg. n:r).

Då vi sett på husdjuren, gå vi vidare och se på planteringarna. Efter byns båda långsidor växa riktiga lundar av pisang och bananer, som utgöra en viktig del av folkets föda. Här och där mellan pisangväxterna se vi peppar- och bomullsbuskar. Somliga av de senare äro fulla av stora, gula blommor, under det andra havablommat ut, och ur deras blomhängen tränger nu den vita bomullen fram i stora tottar.

Kvinnorna använda bomullen till att göra snören av.

Ett stycke utanför byn se vi stora jordnöts- och kassavarotsfält, utmärkt väl skötta och ränsade. På avstånd se de nästan ut som nykupade potatisland. Det är underbart, att kvinnorna kunna åstadkomma så stora, välskötta fält med blott en liten hacka som redskap.

I utkanten av byn hänga några mjärदार och nät. Vi förstå därav, att byns befolkning även sysslar med fiske. Fiskarna trädas upp på pinnar och läggas ut i solen att torka. Torkad fisk är en omtyckt handelsvara.

Nu har det blivit afton, och då blir det livligt i byn. Kvinnorna komma från sina fält och bära på ryggen otroligt stora vedbördor, som de på hemvägen samlat i skogen. Männen komma från sina rättgångar eller från marknaden. Många av dem äro druckna av palmvin och skrika och

skråla, men de tystna, då de få syn på oss.

De stackars kvinnorna, som hela dagen arbetat ute på fälten i den brännande solhettan, måste nu göra upp eld, gå efter vatten och laga mat åt man och barn. Under tiden gå vi också och äta kvällsmat för att sedan samla folket omkring Guds ord.

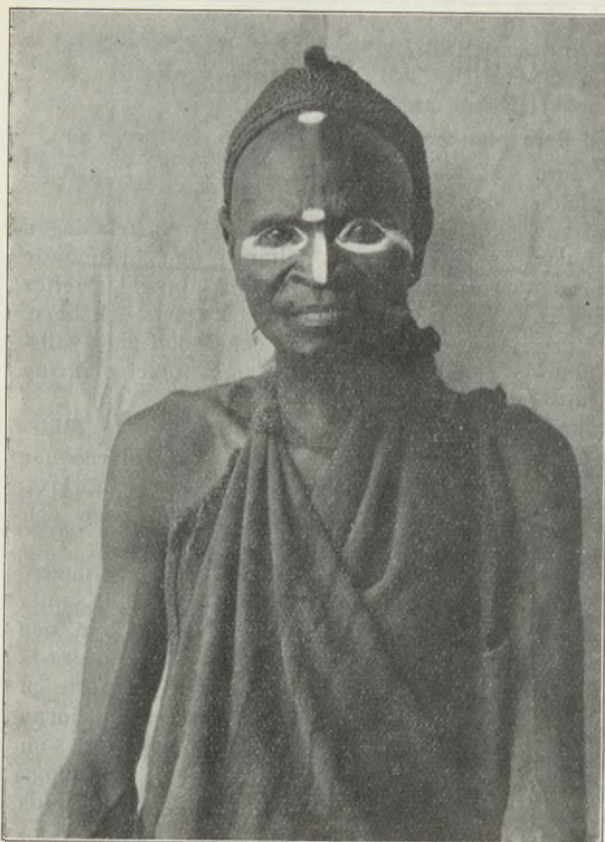
Strax efter klockan sex blir det alldeles mörkt, men då flamma eldarna här och där i byn och lysa i mörkret. Stjärnorna tändas en efter annan och blicka så vänligt ned på oss alla.

Då kvinnorna blivit lediga för dagen, blåsa vi i ett stort horn för att samla folket till den öppna platsen i byn, där en stor stockeld flammar. Blott några få hörsamma kallelsen, varför vi måste gå ur hus och i hus och nödga människorna att komma. Till slut ha vi så gott som hela byns befolkning samlad. Vi sjunga då först ett par sånger och nedkalla Guds välsignelse över vårt möte, varefter vi en stund tala om Guds stora kärlek till människorna, uppenbarad i Kristus Jesus. Alla sitta stilla och lyssna uppmärksamt, varför vi våga hoppas, att den ädla säden skall gro i något hjärta.

Efter ännu ett par sånger och bön skiljas vi åt och gå till vila. Det faller sig ibland rätt svårt att få någon riktig sömn i byarna, ty getter och svin gå och skubba sig emot husen till långt in på natten, och strax efter klockan två börja hönsen sin konsert.

Vi stiga upp tidigt på morgonen och finna då utanför vårt hus en skara människor, som önska få medicin. Somliga lida av svåra, illaluktande sår, andra ha mask, magplågor, hosta och huvudvärk. Då vi hjälpt sjuklingarna så gott vi kunnat, äta vi frukost, varefter vi börja vår vandring från by till by.

Vårt första besök gäller en by, belägen

AVGUDAPRÄST I KONGO.

omkring trettio minuters väg från vårt huvudkvarter. Där ha vi en byskola. Redan på långt håll höra vi, huru de sjunga i det lilla skolhuset. Då vi tråda in, hälsas vi med ett ljudligt »malembe» — frid — av läraren och hans elever. Alla äro glada åt vårt besök, och barnens ögon stråla av fröjd, då vi nu övertaga ledningen och hålla en kristendomslektion med dem. Det märks, att vi hava en duktig lärare där i byn, ty barnen svara rätt på de flesta frågorna. Flera av dem bekänna sig vara Guds barn, vilket mycket gläder oss. Då vi tagit löfte av barn och lärare att komma till kvälens möte i vår första by, gå vi vidare.

Nästa by vi besöka, ser fullkomligt folktom och övergiven ut. Mitt i byn

finna vi en utmärklad, nästan naken gammal man, som ligger på en matta. Den vita hönsfjädern, instucken i hans lurviga hår, och kritstrecken på pannan och magen, vittna om, att han varit under avgudaprästens behandling. Troligen höllo de på att behandla honom, när vi kommo, men vid åsynen av oss sprungo de alla och gömde sig i det långa gräset och lämnade den sjuke åt sitt öde.

Vi börja samtala med gubben, men han, som är en inbiten hedning, tror nog, att vi vita missionärer äro spöken och icke människor, varför han är mycket skygg och rädd och visar tydligt, att han önskar bliva oss kvitt.

Utanför byn se vi en syn, som lockar medlidandets tårar i våra ögon. Där sitter en femton—sexton års gosse utmärklad, full av sår, omvärd av flugor och andra insekter. I handen håller han en gräsknipa för att vifta bort djuren, men handen sjunker ofta maktlös ned, gossen nickar med huvudet och faller i sömn.

Den stackars gossen är i sista stadiet av sovsjukan, denna hemska farsot, som skördat så många offer i Kongo.

Vi fråga, om han hört något om Jesus, barnens bästa vän.

Ett ögonblicks ljusning i de mörka dragen, och han svarar fastän med möda: »Jag gick en tid i skolan i byn därborta, där lärde jag mig älska frälsaren. En liten tid gick jag också i dopskolan — men — så kom sjukdomen — och nu är jag så trött — så trött».

»Herren Jesus skall snart sända sin ängel att hämta dig till sin ljusa himmel, där sjukdom och sorg för alltid är borta», säga vi tröstande.

»Till himlen, till himlen», mumlar han och faller åter i sömn. — Innan vi lämna

honom, bedja vi Gud, att han snart måtte befria den lille korsdragaren.

I nästa by mötas vi av en skara glada

Mest intresserade äro de av att höra något om våra små gossar, som några av dem sett vid ett besök på marknaden i Kingoyi.

EN MAN, SOM TAPPAR PALMVIN.

barn, som alla vilja vara vänner med oss. De sjunga sånger och tala om berättelser för oss och svara piggt på våra frågor.

Byns kvinnor äro ute på sina fält och männen ute för att tappa palmvin. Barnen få reda sig bäst de kunna. De ha

litet kassavarot att gnaga på, det får räcka, till dess mor kommer hem på kvällen och ger dem lagad mat. Dessa barn veta inte alls, vad ett verkligt hem vill säga, men de äro glada och nöjda ändå. Vi ge dem några sockerbitar, som mottagas under stormande jubel. Någonting så gott ha de aldrig smakat förr.

Sedan vi ätit några medförda smörgåsar och druckit kaffe ur termosflaskan, gå vi för att besöka ännu en by. Vi komma då mitt i en rättgång. Omkring ett hundratal män sitta i en ring på marken. I mitten av ringen sitter en av våra gossar från skolan vid stationen, klädd i sin bästa helgdagsstass. Vi närma oss männen för att höra vad de avhandla och få då veta, att gossens fästmö dött, just då han erlagt hälften av den stadgade avgiften för henne. Nu voro männen samlade för att utse en annan fästmö åt honom ur samma släkt. Valet föll på en änka, betydligt äldre än gossen. De flesta av gubbarna gjorde sina inlägg i frågan, men den blivande brudgummen satt så oberörd, som om saken alldeles icke anginge honom. Då man meddelade honom den nya brudens namn, sade han likgiltigt: »Ka diambuko» — låt gå.

På hemvägen till vår by möta vi en hel rad män med sina kalebasser på armen komma från skogen, där de varit och tappat palmvin. Och däruppe i de höga palmerna se vi ännu flera män sitta och tappa palmvin.

Vid aftonens möte, som var mycket talrikt besökt, stodo tre av gossarna upp och bekände, att de önskade lämna sina synder och bliva Guds barn, och detta gladdo oss mycket.

Följande morgon väcktes vi av ett hiskligt oväsen. Byns ungdomar förföljde tjutande och skrikande en gris, som skulle slaktas men slitit sig lös och rymt från sin plå gare. Slutligen blev dock den frihetsälskande grisen fångad och förd i triumf till byn, där han snart fick släppa till livet. Nu blev det kalas. Folk från flera byar kommo dit för att smaka på välfägnaden, och skaror av barn kommo och

nöpo i fläskbitarna och slickade sedan av fingrarna för att ändå få vara med på ett litet hörn.

Den dagen sågo vi mycken nöd och mycket lidande ute på våra bybesök.

Vi träffade på en flicka på omkring femton år. Hennes ansikte tycktes förligen hava stelnat av sorg och smärta. Det ena av hennes ben var nästan uppträtt av sår, så att mårgen låg blottad i benpipan. Hon spred en förfärlig stank omkring sig.

Då vi frågade, om hon kände frälsaren, som älskar alla barn så högt som ingen annan, svarade hon: »Det måtte då vara de vita barnen, som han älskar, ty oss älskar ingen — ingen.»

Vi talade länge med henne och sökte bevisa för henne, att Jesus älskar *alla* människor, både små och stora, men hon fasthöll vid sitt påstående: »oss älskar ingen — ingen.»

I ett hus funno vi en gammal kvinna, som ej kunnat gå ut på länge. Ena benet var uppsvällt och hårt och värkte svårt. Så länge vi voro kvar i byn, besökte vi henne morgon och kväll och lade omslag om benet. Hon var också mycket bättre, då vi gingo hem.

KORGFLÄTNING.

Ett litet barn, som fallit i elden och illa bränt sig på rygg och armar, fingo vi efter många övertalningar buret hem till stationen för att där skötas ordentligt av vår duktiga sjuksyster. —

Dagen för vårt uppbrott från byn är inne. De små barnen, som blivit oss mycket tillgivna, försäkra, att »de skola se så stor sorg, då vi lämnat dem.»

Vi lova att komma igen, så framt det är oss möjligt.

Vid avskedsmötet på kvällen talade den infödde läraren om, huru Herren Jesus lovat vara när de sina alla dagar intill världens ände. Vänner kunna gå och

komma, men han är alltid nära för att hjälpa och trösta.

Tidigt följande morgon bryta vi upp för att återvända till stationen, där nya plikter vänta oss. Byfolket ropar sitt: »Gå med hälsan», så att det rungar i backarna.

Då vi kommit hem och samlat våra intryck från byresan, känna vi livligare än vanligt, attskörden i Kongo är ännu mycken och arbetarna få. Låt om oss gemensamt bedja Gud, att han sänder ut arbetare i den myckna skörden.

Kunskapen om Gud skall borttaga mörkret, som nu så tjockt och tungt vilar över Kongos folk.

Bankboken.

(Forts. fr. föreg. nr.)

»Är det nu riktigt alltsammans liksom i farbrors bank?» sporde Andrea.

»Ja, alldeles riktigt», svarade han, »men vilken har ni till revisor?»

Revisor! Det hade de aldrig hört talas om.

»Då är det ju galet alltsammans», sade Andrea med gråten i halsen. »Far hade väl inte reda på det då, för han lärde oss, hur vi skulle göra.»

Den gamle mannen tröstade dem med att förklara för dem, att revisorn blott skulle se igenom räkenskaperna en eller två gånger om året. Och han erbjöd sig att bli deras revisor, om de ville det.

De gingo ut i köket till mor och sade till henne, att de alldeles inte vetat av, att det behövdes en revisor till banken.

Mor stod ett ögonblick tankfull.

»Åh, nej, mina småttingar, det är nog inte så farligt ändå», sade hon. »Ni vill ju ge alltsammans åt missionen, så att hednabarnen måtte få höra talas om frälsaren, och då vill nog Gud själv vara revisor åt er, tänker jag.»

»Åh, ja visst!» sade Rakel. »Gud skall nog veta, om allting är riktigt.»

Därpå gingo de tillbaka in till den

gamle herrn. »Mor sade, att Gud själv skulle vara vår revisor», sade Andrea och tillade något tvekande: »Du är väl inte ledsen för att vi inte välja dig till revisor, farbror?»

Den gamle herrn svarade intet. Han satt en lång stund med blicken fästad mot golvet, så att Andrea blev nästan ängslig, när han slutligen såg upp på henne med en mycket allvarsam blick.

»Jaså, min lilla vän», sade han, »så att Gud själv skall vara eder revisor — det är nog också det bästa.»

»Och du är verkligen inte ledsen på oss för att vi inte valde dig, farbror? — jag fruktade nästan det», sade hon trohjärtat.

Han log och skakade på huvudet samt bad att få se boken.

»Men det värsta är, att vi snart inte har plats för mera, om vi får mera slantar — bara den här sidan.» Och hon visade honom boken.

»Åh, det skall vi nog komma till rätta med. Ni skall få en ny av mig, när jag får fatt på en», tröstade han henne.

Han tog upp sin börs och gav dem en ny, blank krona var.

»Nu är det visst bäst, att vi fyller bo-

ken på en gång.» fortfor han. »Ni får hämta far och mor, så få vi det nog klarerat, innan jag går.»

Nu skall jag säga, att de fingo bråttom, de små affärskvinnorna. — Kronorna voro spritt nya och fina, så att de små händerna hade litet svårt för att lämna dem ifrån sig till kassören. Och då den gamle herrn ännu satt med pennan i handen, sedan han skrivit sitt namn, kröp Rakel upp i hans knä, tog honom om halsen och lade sin mjuka, varma kind intill hans.

»Åh, så snäll du är, farbror!» sade hon.

Han svarade intet men satt länge och smekte hennes lockiga hår. Och hon var alltför tacksam och glad för att vilja slippa ifrån honom.

Då han reste sig upp, kysste han Andrea på pannan och tog sin hatt och käpp för att gå. »Ni äro lyckliga människor, Gud välsigne er», sade han. Sedan gick han tyst hem.

Småflickorna stodo och sågo från mor till far. »Mor, varför var han så underlig — han hade ju tårar i ögonen?» sade Andrea.

»Åh, han har ju inga små flickor, som du vet», sade modern, »och han håller så mycket av barn.»

Några dagar därefter funno tvillingarna då de vaknade på morgonen ett paket på bordet, som stod emellan deras sängar. Vad kunde det väl vara? Jo, en splitter ny bankbok och en liten röd ask med fem nya, skinande, blanka en-kronor, och i boken var hela beloppet inskrivet och kvitterat. Det blev glädje, och kläderna kommo på i en fart, ty mor lovade, att de själva skulle få gå till farbror Henrik och tacka honom.

Då de stodo färdiga att gå, sade Andrea: »Men vet du, mor, jag tror inte jag kan tacka riktigt, när jag är så här riktigt, riktigt glad. Kan inte du gå med och hjälpa oss?»

Men mor menade, att detta visserligen var något av det svåraste de hade att lära i livet, men ju mera de lärde därav,

desto gladare blevo de. Och de kunde icke lära det utan att pröva på det.

Då de kommo gående hand i hand framåt vägen, kom »farbror Henrik» själv emot dem långt utanför trädgården. Han visste nog, vad de hade för ärende, och han hade gått och väntat på dem.

Det är inte gott att veta, vilken som var mest glad, farbror Henrik eller de små flickorna. Han var så underlig till mods den gamle herrn, — han gav ju pengar till missionen.

En gång kom han återigen med en summa penningar och frågade, om hans gamle vän ville sända dem dit han önskade få dem sända. »Dina små flickor ha kommit mig att tänka på så många ting», sade han. »Jag har aldrig förr tänkt riktigt på detta, att Gud själv är revisor för allt vad jag har. Jag har fått så mycket — och jag har givit så litet. Det är inte för tidigt, att jag nu tackar litet för det — innan det är för sent.»

Slut.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 3—9 juli 1916.

M. 3. Apg. 11: 19—26. Guds verk bland hedningarna.

T. 4. v. 19. Evangelii framgång.

O. 5. v. 20—21. Evangeliet mottages av hedningar.

T. 6. v. 22. Församlingen i Jerusalem sänder ombud.

F. 7. v. 23—24. Barnabas glädje över Guds verk.

L. 8. v. 25. Barnabas uppsöker Saulus.

S. 9. v. 26. De två apostlarnas verksamhet i Antiokia.

Söndagsskoltext för den 9 juli.

3 Sönd. e. Trefaldighet.

Guds verk bland hedningarna.

Apg. 11: 19—26.

Minnesvers: 1 Tim. 2: 4. Gud vill, att alla människor skola bliva frälsta och komma till sanningens kunskap.